

jako bycie misjonarzem. Był człowiekiem pasji, zaś innych зараżał prawdą.

Anna Słowikowska

Katedra Prawa Sakramentów i Instytutów Życia Konsekwowanego KUL

II MIĘDZYNARODOWA KONFERENCJA EKUMENICZNO-PRAWNA
PT. „RODZINA SUWERENNA»
– WOKÓŁ IDEI KARTY PRAW RODZINY W 30-LECIE JEJ OGŁOSZENIA»
BRENNA, 18-19 KWIETNIA 2013

Trwający w Kościele Rok Wiary, przypadający na okres od 11 października 2012 r. do 24 listopada 2013 r., jest okazją do podjęcia refleksji nad misją Kościoła i wiarą człowieka w świecie współczesnym. W tym czasie obchodzone są również rocznice między innymi takich wydarzeń, jak: jubileusz 1700-lecia ogłoszenia edyktu mediolańskiego w 313 r., rozpoczęcie Soboru Watykańskiego II w 1962 r., 30-lecie Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 r., 20-lecie Katechizmu Kościoła Katolickiego z 1992 r. Wpisanie obchodów tych rocznic w Rok Wiary jest zgodne z ustalonymi przez Kongregację Nauki Wiary wskazaniem duszpasterskimi, w których dykasteria ta poleciła organizowanie zjazdów i zebrań na wielką skalę, sprzyjających spotkaniu się z autentycznymi świadectwami wiary i pogłębianiu znajomości treści nauki katolickiej. W nurt tych propozycji wpisała się także II Międzynarodowa Konferencja Ekumeniczno-Prawna, pt. „Rodzina suwerenna» – wokół idei Karty Praw Rodziny w 30-lecie jej ogłoszenia», która odbyła się w dniach 18-19 kwietnia 2013 r. w Ośrodku Spotkań i Formacji im. Świętej Jadwigi Śląskiej w Brennej. Organizatorami konferencji byli: Zakład Prawa Kanonicznego Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, Facultatea de Teologie Universitatea Ovidius din Constanța (Rumunia), Gréckokatolícka Teologická Fakulta Prešovská Univerzita v Priesove (Słowacja), Cyrilometodějská Teologická Fakulta Univerzity Palackého v Olomouci (Czechy).

Otwarcia konferencji dokonał ks. dr hab. Andrzej Pastwa, prof. UŚ, kierownik Zakładu Prawa Kanonicznego WT UŚ. Po powitaniu prelegentów i zaproszonych gości, wprowadził zebranych w problematykę. Z uwagi na ekumeniczno-prawny charakter konferencji ks. Pastwa powołał się na dwa dokumenty. Pierwszym z nich była encyklika papieża Jana Pawła II *Slavorum Apostoli* o wielkim znaczeniu dla kultury i ekumenizmu, w której papież napisał: „Być chrześcijaninem w naszych czasach oznacza

być twórcą komunii w Kościele i w społeczeństwie” (nr 27). Drugi z cytowanych dokumentów stanowiła Karta Ekumeniczna. Według przesłania w niej zawartego, „dziedzictwo duchowe chrześcijaństwa stanowi siłę inspirującą wzbogacającą Europę. Na fundamencie naszej wiary chrześcijańskiej angażujemy się na rzecz Europy ludzkiej i społecznej, w której będzie się cenić prawa człowieka i podstawowe wartości pokoju, sprawiedliwości, wolności, tolerancji, dzielenia się i solidarności. Kładziemy nacisk na poszanowanie życia, na wartość małżeństwa i rodziny” (nr 7).

Program konferencji obejmował dwudniowe obrady, które odbywały się w pięciu sesjach, dwie pierwszego dnia oraz trzy drugiego. Po każdej z nich miała miejsce dyskusja z udziałem prelegentów i uczestników konferencji.

Pierwszej sesji przewodniczył prof. dr hab. Wiesław Wójcik z Instytutu Historii Nauki (Polska Akademia Nauk). Zostały w niej wygłoszone trzy referaty.

Temat „Rodzina i jej współczesne przemiany. Perspektywa socjologiczna” przedstawił prof. dr hab. Wojciech Świątkiewicz (UŚ). Na wstępie postawił pytanie: jak opisać kierunek przemian rodziny? W odpowiedzi stwierdził, iż przeobrażenia zmierzają do tego, że rodzina doświadcza kryzysu jako grupa pierwotna i jako instytucja. Według niego współczesne regulacje prawne sprzyjają przemianom rodziny, ale niestety zmniejsza się liczba zawieranych małżeństw. Dlatego też sama rodzina przechodzi przeobrażenia – od instytucji, poprzez *communio personarum*, aż do jej alternatywnych form.

Drugi z prelegentów, ks. prof. PhD Pavol Dancák, PhD (Prešovská Univerzita), wygłosił referat pt. „Współczesna rodzina i Karta Praw Rodziny jako przedmiot refleksji filozoficzno-etycznej”. Swoją uwagę przede wszystkim skierował na wychowanie, które określił jako najważniejszą część życia kulturowego, prowadzącą do odpowiedzialności. Zgodnie z art. 1 Karty, człowiek ma wybór, gdyż jest wolny. Profesor Dancák nazwał to wolnością sytuacyjną, tzn. taką, w jakiej człowiek w danej chwili się znajduje. Z kolei art. 2 Karty stanowi o dobrowolności. Z niej rodzi się odpowiedzialność. Prelegent tłumaczył, że wolność człowieka jest wartością pierwotną, bezzwrotną, nieusuwalną, stanowiącą znaczący atrybut jego egzystencji. Jednakże stanowczo zauważył, że nadużywanie wolności prowadzi do totalitaryzmu.

W trzecim wystąpieniu, pt. „Współczesna rodzina i Karta Praw Rodziny jako przedmiot refleksji teologiczno-moralnej”, ks. doc. ThDr Marek Petro, PhD (Prešovská Univerzita), poruszył fundamentalne kwestie odnoszące się do takich zagadnień, jak zakaz dyskryminacji czy prawo do życia. Stwierdził, że my jako katolicy nie zabronimy realizacji sztucznego zapłodnienia. Ponadto, na rozmowy z duszpasterzami przychodzą lub do sakramentu pojednania i pokuty przystępują te osoby, które mają już stworzone i przygotowane do tego embriony. Dlatego ks. Petro sformuło-

wał następujące pytanie: do jakiej rodziny należy dziecko, o którym mówimy jako o zamrożonym embrionie? Powołał się również na instrukcję *Dignitas personae* dotyczącą niektórych problemów bioetycznych. W niej Kongregacja Nauki Wiary wyjaśniła, że „większość niewykorzystanych embriionów pozostaje «sierotami». Ich rodzice nie dopominają się o nie, a czasem urywa się z nimi kontakt. To wyjaśnia istnienie składów całych tysięcy zamrożonych embriionów niemal we wszystkich krajach, w których praktykuje się zapłodnienie *in vitro* [...] Również propozycja wykorzystania ich w «terapii» par bezpłodnych etycznie jest nie do przyjęcia” (nr 18-19).

Moderatorem drugiej sesji był ks. dr hab. Antoni Bartoszek, dziekan Wydziału Teologicznego UŚ. Swoje wystąpienia zaprezentowało trzech prelegentów.

Ks. prof. dr hab. Wojciech Góralski (Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie) w referacie pt. „Rodzina oparta na małżeństwie – rodziną suwerenną” podkreślił, że suwerenność rodziny zakorzeniona jest w sakramencie małżeństwa, a unia małżeństwa stanowi wyraz niezwyklej i autonomicznej władzy tworzenia, pierwszej suwerennej instytucji społecznej, jaką jest małżeństwo. Dodał, że zarówno Kościół, jak i państwo nie mogą stworzyć żadnej relacji rodzinnej. Stąd też istnieje potrzeba, aby małżonkowie byli świadomi ich suwerennej władzy względem rodziny, jej obowiązków i praw, jakie zawarte zostały w Karcie Praw Rodziny. Prelegent wskazał na zasadę pomocniczości, wyrażoną chociażby w uchwałach II Polskiego Synodu Plenarnego, zgodnie z którą Kościół i państwo zobowiązane są do wspierania rodziny, ale nie wolno im odbierać jej autonomii.

„Karta Praw Rodziny w konfrontacji z rewolucją genderową. Spojrzenie teologa moralisty” była przedmiotem rozważań ks. prof. dr. hab. Mariana Machinka (Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie). Profesor rozpoczął od stwierdzenia, że aktualnie dąży się do redefinicji małżeństwa i rodziny. Świadczą o tym tzw. Zasady Yogyakarty, czyli 29 zasad ustalonych w 2006 r. w indonezyjskim mieście Yogyakarta. Mimo iż nie mają one charakteru normatywnego, według ich twórców stanowią zasady stosowania międzynarodowego prawa praw człowieka w stosunku do orientacji seksualnej oraz tożsamości płciowej. Zgodnie z założeniami, są eksplikacją praw człowieka, ale tak naprawdę są im przeciwne. Ustalenie tzw. Zasad Yogyakarty pokazuje, jak wielkie jest lobby środowisk homoseksualnych. Ks. Machinek nie omawiał wszystkich zasad, przykładowo wskazał jednak na dwa pojęcia: 1) tożsamości płciowej oraz 2) dyskryminacji. Według zasad z 2006 r., tożsamość płciowa nie musi być określona przy urodzeniu; natomiast za dyskryminację uznano wszelkie formy różnicowania. Według takich założeń, jeśli ktoś dziś odważy się powiedzieć, że płeć należy do istoty człowieka, to jest dyskryminatorem.

Ostatnim prelegentem tego dnia był ks. dr hab. Tomasz Gałkowski, prof. UKSW, który w wykładzie pt. „Karta Praw Rodziny w perspektywie

teologii prawa” wskazał na teologię prawa, jako dyscyplinę zajmującą się doświadczeniem prawnym człowieka w kontekście Objawienia. Wyjaśnił, że porządek świata nie posiada arbitralnego charakteru, lecz czuwa nad nim Opatrzność Boża. Według ks. Gałkowskiego, dyspozycje przedstawione przez Stolicę Apostolską w Karcie Praw Rodziny stanowią inspirację dla prawodawstwa świeckiego. Postulaty zawarte w Karcie wskazują między innymi, aby władze państwowe ustanawiały takie prawo, które umożliwiłoby rodzinom bezdzielnym dokonanie adopcji czy chroniło dzieci niechciane przez rodziców. Natomiast prawo, które straci swoją obiektywność i powszechność odnoszącą się do tego, co wynika z pozaprawnych relacji jego istnienia, przestanie być godne szacunku.

Drugi dzień obrad rozpoczęła msza św. sprawowana w kaplicy Ośrodka Spotkań i Formacji. Następnie uczestnicy powrócili do części naukowej konferencji. Trzeciej sesji, odbywającej się w języku angielskim i polskim, przewodniczył ks. prof. dr hab. Józef Budniak (UŚ).

Referat pt. „The rights of the family in the vision of the Orthodox Church” zaprezentował ks. prof. dr Nicolae V. Dură (Universitatea Ovidius). W wystąpieniu dotyczącym praw rodziny według nauczania Kościoła prawosławnego Profesor podkreślił rolę Pisma Świętego. Rodzina ukazana jest jako podstawa każdej wspólnoty ludzkiej. Jest pierwszą formą wspólnoty żyjących. W Kościele prawosławnym przez wyrażenie „rodzina” rozumiane jest małżeństwo i dzieci. Nie bez znaczenia są również rodziny wielopokoleniowe. Ogromną wartość w procesie tworzenia rodziny ma błogosławieństwo Kościoła i Chrystusa, a nie tylko wyrażenie woli przez strony. Jak zauważył Prelegent, to jest właśnie ta zasadnicza różnica między Kościołem katolickim a Kościołem prawosławnym. W Kościele prawosławnym sakrament jest elementem konstytutywnym małżeństwa.

Dr Cătălina Mititelu (Universitatea Ovidius) oraz ks. dr Bogdan Chirilută (Universitatea Ovidius) w wystąpieniu pt. „The christian family in the light of the nomocanonical legislation printed in Romanian language in the XVII-th century” wskazali na tzw. nomokanony, czyli regulacje prawa państwowego dla Kościoła, odnoszące się do małżeństwa i rodziny. Wydawane były one w trzech językach: łacińskim, greckim i rumuńskim, ponieważ chciano zapewnić ich rozległą recepcję. Opierały się na nauce Kościoła, ale nomokanony były bardziej szczegółowe. Dotyczyły między innymi przeszkód małżeńskich, zawarcia i ustania związku małżeńskiego, stosunków prawnych między rodzicami a dziećmi, które odnosiły się również do kwestii zachowania, tzn. wzajemnego szacunku, wspierania się. Prelegenci odnieśli się do obowiązków i praw rodziców oraz do obowiązków i praw dzieci. Rozwiązywanie kwestii, które były przedmiotem nomokanonów, należało do kompetencji sądów świeckich. Sądy także, według ustalonych zasad, mogły wymierzać sprawiedliwość poszczególnym członkom rodziny. Zmierzało to do tego, aby rodziny chrześcijańskie funkcjo-

nowały według wyznaczonych schematów i sposobów przynoszących państwu korzyść.

Trzecia prelekcja pt. „The rights of the family in the vision of the Evangelical Church” wygłoszona została przez ks. dr. hab. Piotra Krocza (Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie). Prawa rodziny w Kościele ewangelicko-augsburskim nie stanowią jednolitego zespołu przepisów. Są one rozproszone w dwóch dokumentach, o charakterze nauczania kościelnego i walorze normatywnym. Ks. Kroczek tłumaczył, że chodzi tutaj o zasadnicze prawo wewnętrzne i pragmatykę służbową. Podstawowe prawa rodziny w nich zawarte dotyczą prawa do zawarcia małżeństwa, wychowania (głównie religijnego) potomstwa oraz relacji między poszczególnymi członkami rodziny. Jeśli chodzi o dzieci, to prawodawca najwięcej miejsca poświęca problematyce chrztu oraz wychowania przez rodziców i przez całą wspólnotę parafialną. W podsumowaniu Autor zauważył, że prawa rodziny w Kościele ewangelicko-augsburskim nie są rozbudowane i nie dotyczą kwestii, które coraz częściej dotyczą współczesnych rodzin. Stąd trudno stwierdzić, że przepisy te są jakkolwiek pomocą dla adresatów norm. Stanowią one raczej wierne odzwierciedlenie nauczania Kościoła w sprawach najważniejszych.

Ostatni wykład, pt. „Etos rodziny i odpowiedzialność rodzicielska w kontekście cywilizacyjnych przemian” przedstawił dr hab. Marek Rembierz (UŚ). Prelegent postawił pytanie: czy dzisiaj zasady zawarte w Karcie Praw Rodziny byłyby tak samo redagowane? Wskazał na rodzinę, jako swoiście rozumianą kategorię naturalną. Przestrzegł jednak przed niebezpieczeństwem związanym z niewłaściwym pojęciem rodziny w ramach kategorii naturalnej. Wyjaśnił, że termin „naturalnie” może być odczytany jako „biologicznie”, ale taka interpretacja w odniesieniu do rodziny groziłaby naturalizmem. Dlatego wskazał, iż w odniesieniu do rodziny chodzi o typ naturalizmu aksjologicznego, a nie naturalizmu biologicznego. Analizując cywilizacyjne przemiany, stanowczo opowiedział się za tym, że żadne instytucje, tj. żłobki, internaty i inne tzw. fabryki wychowawcze nie mogą zastąpić i dać takiego wychowania, które człowiek otrzymuje w rodzinie. Powołując się na Kartę dodał, że rodzina ma prawo istnieć i rozwijać się jak rodzina (art. 6).

Czwartą sesję, w której wygłoszone zostały cztery referaty, moderował dr hab. M. Rembierz.

Ks. dr hab. Lucjan Świto (UWM) przedstawił prelekcję pt. „Prawna ochrona instytucjonalnej wartości małżeństwa (KPR, art. 1)”. Stwierdził, że celem jego wystąpienia jest próba odpowiedzi na pytanie: czy i w jakim zakresie instytucja małżeństwa jest chroniona przez władze publiczne w wymiarze ustawodawczym, wykonawczym i sądowym? Prelegent przeanalizował prawodawstwo polskie i europejskie. Wskazał na art. 18 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym „małżeństwo jako związek kobiety i mężczyzny, rodzina, macierzyństwo i rodzicielstwo znaj-

dują się pod ochroną i opieką Rzeczypospolitej Polskiej”. Odnosząc się jednak do swojego przedmówcy z pierwszego dnia konferencji – prof. Machinka, potwierdził, że redefinicja pojęć małżeństwa i rodziny w prawie Unii Europejskiej stała się już faktem, gdyż art. 9 Karty Praw Podstawowych UE w sposób jednoznaczny legitymizuje związki homoseksualne, przewidując odstępstwa od tradycyjnych form małżeństwa wyrażonych w Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, natomiast w prawie wewnętrznym poszczególnych państw członkowskich może być tylko kwestią czasu.

Referat „Prawo do założenia rodziny i rodzicielstwa (KPR, art. 2 i 3)” prof. A. Pastwa przedstawił według trzech zasadniczych punktów, w których analizie poddał: 1) źródła rodziny, czyli dobrowolną i obopólną zgodę małżeńską; 2) ekskluzywność misji przekazywania życia, którą określił mianem odpowiedzialnego rodzicielstwa; 3) suwerenność rodziny, która odnosi się do ochrony i promocji jej własnych i niezbywalnych praw. Stwierdził, że w naturalnym uzupełnianiu się kobiety i mężczyzny mają oni w małżeństwie tę samą godność i równe prawa. Wyraził także zaniepokojenie faktem, że mało uwagi poświęca się małżeństwu naturalnemu.

W wystąpieniu pt. „Wychowanie potomstwa: prawa rodziców, prawa dziecka (KPR, art. 4 i 5)” dr Aleksandra Brzemia-Bonarek (UPJPII) skupiła swoją uwagę na kwestiach związanych z genetyką. Przedstawiła koncepcje człowieczeństwa według różnych kryteriów, tj. na podstawie kryterium implantacji zygoty, kryterium neurologicznego oraz kryterium zdolności do samodzielnego istnienia. Wyjaśniła, że embrion jest częścią ludzkiego gatunku. Posiada wszystko, co konieczne do wykształcenia się mózgu. Zapłodnienie wyznacza początek życia, czyli pojawienie się nowej istoty. W podsumowaniu Prelegentka przytoczyła paremię: *Quod generatur ab homine homo est*.

Czwarty referat w tej sesji został przygotowany i przedstawiony przez dr hab. Urszulę Nowicką (UKSW). Realizację tematu „Prawo do wolności w wyborze współmałżonka oraz wychowania religijnego potomstwa (KPR, art. 2 i 7)” rozpoczęła od ogólnych rozważań dotyczących wolności, będącej istotnym elementem życia człowieka, jego znakiem rozpoznawczym, który tkwi w jego wnętrzu. Przypomniała, że człowiekowi z samej natury powinno przysługiwać prawo do wolności. Zaznaczyła, iż istotę wolności w wyborze małżonka często formułuje się od strony negatywnej, tzn. wolności od jakiegokolwiek przymusu czy okoliczności, to jednak w katolickiej nauce społecznej nie jest to jedyny wymiar wolności. Pani Nowicka powołała się na Katechizm Kościoła Katolickiego, według którego „wolność jest zakorzenioną w rozumie i woli możliwością działania lub nie działania, czynienia tego lub czegoś innego, a więc podejmowania przez siebie dobrowolnych działań” (nr 1731). Dlatego też wolność wyboru współmałżonka należy rozumieć w obydwu aspektach – pozytywnym i negatywnym.

W ostatniej sesji konferencji, której przewodniczył ks. dr hab. Piotr Ryguła, zaplanowane zostały trzy wystąpienia.

„Rodzina jako podmiot ochrony w polityce rodzinnej państwa – aspekt prawny, społeczny i ekonomiczny (KPR, art. 9)” była przedmiotem analizy przeprowadzonej przez dr Małgorzatę Tomkiewicz (UWM). Prelegentka zauważyła, że początkowo polityka społeczna państwa była rozumiana jako polityka rodzinna. Następnie wymieniła środki, którymi dysponuje państwo w odniesieniu do polityki rodzinnej. Wśród nich znajdują się środki prawne, finansowe, rzeczowe i w postaci usług. W związku z tym Prelegentka zastanawiała się, czy w kontekście środków prawnych Karta Praw Rodziny jest w ramach polityki rodzinnej w Polsce realizowana? Odpowiedziała, że Karta została zauważona przez ustawodawcę polskiego, a jej idee na gruncie normatywnym zostały uwzględnione w prawie konstytucyjnym, cywilnym, rodzinnym i opiekuńczym, w prawie pracy oraz prawie karnym, a także w procedurze cywilnej, ponieważ roszczenia związane z ustaleniem ojcostwa lub obowiązkiem alimentacyjnym są zwolnione od opłat. Podobnie jak dwóch wcześniejszych prelegentów, również dr Tomkiewicz odnosiła się do redefiniowania pojęć i stwierdziła, że w polskim porządku prawnym ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie redefiniuje pojęcie „rodzina”.

Kolejny referat, pt. „Prawo do zatrudnienia i płacy rodzinnej (KPR, art. 10)” przedstawiła dr hab. Elżbieta Szczot (Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II). Wskazała, iż samo wyjaśnienie prawa do pracy znalazło się w encyklice papieża Jana Pawła II *Laborem exercens*. Zgodnie z papieskim nauczaniem, praca jest tym, co wyróżnia człowieka wśród reszty stworzeń. Następnie E. Szczot zdefiniowała pojęcie bezrobocia, określając je jako brak pracy zarobkowej na rynku dla osób jej poszukujących, i wskazała jego rodzaje: 1) bezrobocie dobrowolne i 2) bezrobocie wymuszone. Posiłkując się również danymi statystycznymi wskazała, że bez zatrudnienia pozostaje ponad 20% Europejczyków, w tym największa grupa znajduje się w przedziale wiekowym między 15. a 24. rokiem życia. Wyjaśniła, iż cechą charakterystyczną czasów współczesnych jest to, że wykształcenie już nie chroni przed brakiem pracy. Stąd też przytoczyła za kard. Stefanem Wyszyńskim wciąż aktualne słowa: „Bezrobocie stało się zawodem”.

Ostatnie wystąpienie, pt. „Prawa rodzin migrantów (art. 12)”, ks. dr hab. Leszek Adamowicz, prof. KUL, rozpoczął od przytoczenia słów zawartych w Księdze Kapłańskiej (19, 33-34). Następnie wyraził przekonanie, iż rodzina na emigracji wymaga szczególnego wsparcia od władz publicznych i innych instytucji świadczących pomoc. Stolica Apostolska formułując swoje postulaty odnoszące się do rodzin migrantów, w pierwszej kolejności zwróciła uwagę na konieczność traktowania rodzin migrantów w zakresie pomocy społecznej na równi z rodzinami rdzennymi. Konieczność takich regulacji, jak zaznaczył ks. Adamowicz, wynika z natu-

ralnej godności osoby ludzkiej, która nie podlega wartościowaniu. W przeciwnym razie groziłoby to niebezpieczeństwem wykluczenia rodzin migrantów, czyli ich dyskryminacją. Analizując nauczanie papieża Jana Pawła II, Prelegent przypomniał: „każda rodzina ma prawo dla swojej dla siebie tożsamości kulturowej”.

Zakończenia obrad dokonał ks. Pastwa. W podsumowaniu powiedział, że przemijają państwa, przemijają imperia, przemijają cywilizacje, ale rodzina zawsze trwa. Następnie wyraził wdzięczność za pomyślny przebieg konferencji. Podziękował honorowym patronom, przewodniczącym poszczególnych sesji, prelegentom, wszystkim uczestnikom oraz tym, którzy czynnie zaangażowali się w organizację tego naukowego wydarzenia. Profesor wyraził także nadzieję, że referaty wygłoszone podczas konferencji zostaną opublikowane. Na zakończenie zaprosił wszystkich na kolejną, już III Międzynarodową Konferencję Ekumeniczno-Prawną w następnym, tj. 2014 r., której problematyka, w związku z 25. rocznicą uchwalenia Konwencji o Prawach Dziecka i 20. rocznicą listu Jana Pawła II do dzieci *Tra pochi giorni*, będzie dotyczyła praw dziecka.

Urszula Wasilewicz

Katedra Kościelnego Prawa Publicznego i Konstytucyjnego KUL

UROCZYSTOŚĆ WRĘCZENIA NAGRODY IM. KSIĘDZA IDZIEGO RADZISZEWSKIEGO

JEGO EMINENCJI KARD. ZENONOWI GROCHOLEWSKIEMU
LUBLIN, 27 MAJA 2013

Zarząd Towarzystwa Naukowego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, w składzie: ks. prof. dr hab. Augustyn Eckmann – Prezes, ks. prof. dr hab. Józef Krukowski – Wiceprezes oraz ks. dr hab. Mirosław Sitarz, prof KUL – Sekretarz generalny, po zastosowaniu przewidzianej procedury, przyznał Zenonowi Kardynałowi Grocholewskiemu roczną Nagrodę im. Księdza Idziego Radziszewskiego przyznawaną *za wybitne osiągnięcia naukowe w duchu humanizmu chrześcijańskiego*. Uroczyste wręczenie nagrody odbyło się 27 maja 2013 r. w Auli Stefana Kard. Wyszyńskiego KUL.